

פרשת דברים – שבת חזון

הוא היה אומר: עשה רצונו כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו. (אבות ב', ד').
 האמירה של רבן גמליאל זורקת אותי רחוק... לתקופה שבה עבדתי כסטודנטית עם ילד אוטיסט בביתו, בשיטה שנקראת "אופשיין", אפשרות. לפי הגישה, שפותחה באופן אינטואיטיבי ע"י אם על-סמך נסיונה האישי, יש לקבל את הילד האוטיסט כמו שהוא ולא לנסות לשנות אותו. ..על המטפל להיכנס לחדר שבו הוא מאמץ את רצונו של הילד ומבטל את נסיונות החינוך.. והטיפול. הוא בא נקי. המטרה בסופו של דבר – שהילד יחווה בטחון ויסמוך כל-כך על המטפל, עד שיהיה מוכן פעם להיות קשוב לרצון שונה משלו, כלומר לקודים חברתיים ורגשיים שאינם נובעים מעולמו הפנימי של ילד אוטיסט. ההתנסות ההיא נמשכה כמעט שנתיים ושינתה משהו בתפיסת עולמי לתמיד.
 לא רק כשיטת טיפול באוטיסטים, גם מול תינוק בריא לחלוטין מבטל הורה רצונו מפני רצון העולל. למעשה פעמים רבות בחיינו מוטב לנו לוותר על עקשנותנו, על גאוותנו, על תביעותינו, לזרום עם רצון האחר ולהקשיב לו. התוצאה עשויה להיות מפתיעה, כשדווקא אז נוטש האחר את עמידתו על המקח, חדל לנהות אחר אחרים וליבו מורה לו לפעול לשיטתנו.
 אילת אסקוזידו
 מתוך עלון ב"ס קשת, מזכרת בתיה

שעור פרשת שבוע: יצחק שלומי

ימי החול		שבת	
5.00	זמן תפילין /טלית	19.23	הדלקת נרות
9.20	סוף זמן ק"ש	19.30 ב'	מנחה א' 14.00
19.40←19.42	שקיעה		
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.02	צאת הכוכבים	13.30	מנחה א'
20.10	ערבית	17.15	מנחה ב'
		18.00	שיעור הרב דוד
8.00	שחרית נוער	20.20	צאת השבת

אחות תורנית במרפאה – דורית רידר

שבת
 שלום

ד'ני' תשעה באב

הלכות תשעה באב

החל מערב תשעה באב בחצות היום, מתחילים לחוש ביתר-שאת את האבל על חורבן בית המקדש, ובהתאם לכך נכנסים למעגל נוסף של הלכות אבלות.

ינהגו שלא ללמוד (תורה) בערב תשעה באב מחצות (היום) ואילך כי אם בדברים המותרים בתשעה באב (רמ"א ס"י תקנ"ג ב').

יוכן לא יטייל ערב תשעה באב (שם).

בסעודה המפסקת שלפני הצום אסור לאכול שני תבשילים, אבל מותר לאכול ביחד עם התבשיל העיקרי אפילו כמה סוגי פירות וירקות וגם מוצרי חלב.

בסעודה המפסקת אסור גם לאכול דגים.

ינהגו לישוב על גבי קרקע בסעודה המפסקת ואין צריך לחלוץ מנעליו (שולחן ערוך ס"י תקנ"ד ז').

צריך להימנע מלשבת שלושה ביחד לאכילת הסעודה המפסקת, כדי שלא יתחייבו בזימון, ואם בכל זאת ישבו – אין להם לזמן (משנה ברורה י"ט).

לדעת השולחן ערוך והרמ"א מותר להמשיך לאכול גם לאחר סיום הסעודה המפסקת 'אלא אם כן קיבל עליו בפרוש שלא לאכול עוד היום' (תקנ"ג א').

הלכות תשעה באב

'תשעה באב אסור ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המיטה', וכמובן גם באכילה ושתייה.

אסור ללמוד תורה בתשעה באב משום שנאמר 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'. אבל מותר ללמוד בעניינים הקשורים לחורבן ולאבל.

'אין שאילת שלום לחברו בתשעה באב, והדיוטות שאינם יודעים ונותנים שלום – משיבים להם בשפה רפה ובכבוד ראשי' (שו"ע תקנ"ד כ').

'מקום שנהגו לעשות מלאכה בט' באב – עושין. מקום שנהגו שלא לעשות מלאכה – לא עושין' (שם כ"ב). ובסעיף כ"ד כתב השו"ע: 'כל העושה מלאכה בתשעה באב אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה'. ולפיכך

נהגו ברוב המקומות שלא לעשות מלאכה. מלאכת דבר האבד מותרת כדרך שהתירו בחול המועד.

נשים הרות ומיניקות חייבות לצום בתשעה באב, אלא שכל זה מותר בכך שברור להן לחלוטין שהצום לא יפגע בבריאותן או בבריאות הילד. לפיכך מומלץ לכל אישה בהריון להתייעץ עם רופא בעניין.

יולדת תוך שלושים יום ללידתה וכן חולה אפילו אם אין בו סכנה – פטורים מלצום 'דבמקום חולי לא גזרו רבנן' – כך פסק השולחן ערוך (שם ו'). הרמ"א פחות החלטי בעניין והוא מסייג את ההיתר על פי המנהג:

'ומיהו נוהגין להתענות כל זמן שאין להם צער גדול שהיה לחוש לסכנה'. אלא שגם הוא סיים: 'והמיקל לא הפסיד', והוסיף המשנה ברורה 'וכל שכן באדם חלוש והוא חולה שאין בו סכנה – אין כדאי להחמיר' (אות

ט"ז). לפיכך מומלץ גם לאנשים מבוגרים שבריאותם רופפת להתייעץ עם רופא ולא 'להחמיר' על עצמם ללא צורך.

ילדים עד גיל בר מצווה פטורים מלהתענות ואפילו 'תענית שעות' (ערוך השולחן תקנ"ד ז' וילקוט יוסף עמוד 557) ויש אומרים ששנה-שנתיים לפני בר המצווה, מחנכים אותם ל'תענית שעות' כמו ביום הכיפורים

(כף החיים תקנ"ד כ"ג)

מי שהותר לו לאכול בתשעה באב צריך כמובן לברך ברכת המזון. ויש אומרים שצריך לומר 'נחם בבונה ירושלים' (הרמ"א תקנ"ז). ויש אומרים שלא יאמר 'נחם' (משנה ברורה בשם כמה אחרונים).

'אמר ר' יוחנן כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה שנאמר 'שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה שישו איתה משוש כל המתאבלים בה' (ישעיהו ס"ו, מדרש זוטא איכה פרשה א' כ"ח).

את life, הרב דוד.

לוח זמנים לט' באב

ליל חמישי

19.30 תחילת הצום: תפלת מנחה

19.55 ערבית וקריאת 'איכה'

בוקר

8.00 שחרית

10.00 במועדון: לימוד משותף באגדות החורבן -

פתיחה - הרב דוד

לימוד מונחה בקבוצות

11.00 - סיכום

13.30 מנחה גדולה

19.05 מנחה קטנה

19.50 ערבית

19.58 סוף הצום

"תרחם ציון כאשר אמרת, ותכוננה כאשר דברת.

תמהר ישועה ותחיש גאולה, ותשוב לירושלים ברחמים רבים."

לחברנו בנימין סלנט

משתתפים באבלך

במות אחיך

צבי סלנט ז"ל

אזכרה למייק לוינ ז"ל

תתקיים ביום שלישי הבא, 28.7, בשעה 17:00 אחה"צ

בהר הרצל, חלקה ד' 6.

(מייק ז"ל היה חיל בודד בסעד, שאומץ אצל משפ'

ארל'ה ורונית ברט. הוא נפל במלחמת לבנון השניה).

תיקון צולט מאלכות שדי

"לא תהיה אחרי רבים לרעות, לא תענה על רב לנטות, אחרי רבים להטות"

(שמות כ"ג, ב')

משל למה הדבר דומה: לעיר אחת, שביקשו בעלי בתים שבה להעמיד להם רב. יצא הכרוז, ולא עברו ימים רבים, באו רבנים לדרוש מקומם באותה העיר. ישבו פרנסי הקהל שבעה נקיים. בחנו, בדקו, ובחרו - במובחר שבהם. קמו עליהם תלמידי חכמים שבעיר, העירו, עוררו - וערערו, זה טוען בכה - וזה בכה, עד שהיה רעש גדול, ריב ומדון. הלכו אצל ר' בינה בן ישמעאל, שטחו בפניו טענות הצדדים. אמר להם ר' בינה בן ישמעאל: זהו שאמר הכתוב "ולא תענה על ריב לנטות", אל תקרא ריב - אלא רוב. שנאמר: "אחרי רבים להטות". דבר אחר, אמר ר' פקחיה: אל תקרא ריב - אלא רב.

משנה: יהושע בן פרחיה אומר: עשה לך רב, וקנה לך חבר, והווי דן את כל האדם לכף זכות. רבן גמליאל היה אומר: עשה לך רב, והסתלק מן הספק, ואל תרבה לעשר אומדות.

(אבות, פרק ראשון)

דברי תנא קמא, וחכמים אומרים: יכול קיום מצוות עשה לך רב, במקום שגודרים גדרים ועושים סייגים?... תלמוד לומר: **הסתלק מן הספק, ואל תרבה לעשר אומדות.**

צאוס ברט.

צאוס ברט

אמנם חברה סובלנית פלורליסטית אנו, גם אם יש מיעוט בתוכנו שחש שמיצרים צעדיו. גם "עלים" סובל (כמעט) כל דעה בעת רגיעה ובלהט הויכוח, אך דומני שיש בכל זאת כללים אחדים שמן הראוי היה שכולנו ננהג על פיהם, ויש שמנצלים במידה יתירה (אולי בתום לב) - את החופש הניתן לכל אחד להתבטא כרצונו. ועתה, בלהט הויכוח על אופיה הדתי של קהילתנו (בהקשר אקטואלי של בחירת רב), נטלו לאחרונה חלק בויכוח צעירים אחדים שטרם קבעו כאן את ביתם. ויש לעניות דעתי יותר מקורטוב של "טעם לפגם" להשתתף באופן פומבי ופעיל בויכוח בנושא האמור לקבוע אופייה של קהילה שכלל לא ברור שבעתיד הם ישתייכו אליה. מן הראוי לצפות מאנשים צעירים ובעיקר מבני תורה, יותר איפוק וצניעות בהבעת דעה בנושאים שנויים במחלוקת.

עדיין מהדהדים באזני דברי לפחות שני בנים שדיברו באסיפת החברים (לפני שנים רבות), והביעו דעתם נחרצות בנושאים רגישים שעמדו על הפרק באותה שעה וכדרכם של צעירים שטרם קבעו עתידם, שניהם עזבו אותנו זמן קצר מאד אחרי "שתרמו" דעתם בשאלה שעמדה אז במרום עולמנו. לפחות עם אחד מהם שוחחתי לאחר מכן שהודה בפני, שמנוי וגמור היה איתו כבר אז למצוא עתידו במקום אחר והדברים נאמרו "למען ההורים" (לפחות אחד מההורים כלל לא היה בדעתם של הבנים).

וגם אם אמנם מקצת מדיירי השכונה החדשה ביטאו דעתם ב"עלים" גם כן, דומני שזה עניין אחר, לגיטימי ואף רצוי, כי אמנם הם אינם חברי הקיבוץ, אך בונים הם כאן את ביתם ואמורים להיות שותפים מלאים בחיי הקהילה ומן הדין שתהיה להם זכות מלאה להביע דעתם על אופייה ואורחותיה של הקהילה בה עתידים הם וילדיהם לחיות. מה שאין כן כמובן לגבי הראשונים אליהם כווננו דברי.

הישארו, היו שותפים לנו בכל מסכת חיינו, ואז כמובן תעמוד לכם זכותכם המלאה להיות שותפים נאמנים

חייט הרצל.

בכל אורחות חיי הקהילה.

צד ציציות ומלפפונים כבושים – תאווה לאחיה

בצינונות הדתית שהייתה בימי ילדותי גברים היו "הולכים עם ציציות בפנים בתוך המכנסיים". אחד הנימוקים היה שהציצית היא מצווה שבין אדם למקום, ובהוצאתה החוצה יש משום "חטא הגאווה" באומרך לזולתך, הנה אני לובש ציצית ואיה ציציותך ? עם השנים, עם כל שינויי הלבוש שחלו בצינונות הדתית, הלכה הציצית ויצאה החוצה והנימוק הוא שאין בכך גאווה אלא האדרת שם שמיים. למקרא מאמרו של אחיה בעלון הקודם עלתה בראשי מיד הציצית כמטאפורה, חשבתני מה בעצם הוא אומר לנו? ש "אנחנו טובים יותר מהחברה בה אנו חיים, טובים יותר מהחברה בה גדלנו וטובים יותר מהורינו (אם מסתכלים על הקיבוץ כמשפחה גדולה)". לפני כמה שבועות נודמן לידי מאמר של ג'קי לוי שפורסם בביטאון "ארץ אחרת" שעוסק בנושא החמרות בשבת תחת הכותרת "הרגע שבו התחלנו לגזור חומרות על ההורים שלנו" אבל אפשר להשליך אותו לכלל הדיון על נושא החמרות הדתיות. במצוות העורכת אביא ממנו קטע קצר בלבד, למעוניינים אוכל להעביר אותו בדוא"ל.

לקראת סוף שנות השבעים, בערך בתקופה שבה סיימתי את בית הספר היסודי, התחיל משהו לרחוש. החברה הטובים מבני עקיבא התחילו ללכת לשיבות תיכוניות. פתאום, בבוקר בהיר אחד, תיכוניים דתיים רגילים נחשבו לשיקוף כמעט. אם הלכת לתיכון, כאילו הכרזת מראש שאין לך כוונה להישאר דתי. בד בבד החלה להיכנס לשימוש מילה חדשה. המילה "דתי" נשחקה ונעשתה סתמית מדי. עממית. כמעט משהו שאפשר ליחס אך ורק לבני שכונות מזרחי. הדבר החדש והלוהט היה "תורני". פתאום צצו להם "מגמות תורניות", "גרעינים תורניים", "יישובים תורניים" וגם "אורח חיים תורני", ועמם ? במסגרת התחביב החדש שאומץ בחום על ידי המגזר ? ועדות הקבלה הזכורות לטוב, שטרחו להבהיר שמהיום והלאה יסוננו לא רק מחללי שבת קטנים, מתחמקי תפילות ומחפפי כשרות. מהיום אינם מתקבלים גם סתם דתיים, שלא עברו את המהלך התורני. אז גם הופיעו פתאום המון זקנים, שביסים ופרצופים חמורי סבר. הישיבה התיכונית היתה פנימיה, והיינו יוצאים הביתה רק בכל שבת שלישית. כמו חיילים היינו משתנים מעט מביקור לביקור. מין מנהג היה אצלנו, שבכל פעם שיוצאים הביתה מן הראוי שנביא איתנו גם איזו חומרה חדשה. משהו שעד לפני רגע אבא ואמא והעולם כולו חשבו שהוא מותר, כשר, ראוי ו"שבתני". ובכלל, ככה הם גם זוכרים מהבית שלהם, מסבא וסבתא. בכל שבת היינו מביאים איתנו שי קטן. איסור חמור, חדש ומרגש. מרגש כי כמה שיותר אסור, כמה שיותר חמור, ככה יותר שבת. ומרגש גם כי אנחנו, נערים מדובללי זקן-ביכורים, היינו לפוסקי הלכות... אנחנו עמדנו מול ההורים שלנו וביטלנו בבוז את יהדות הבית שלהם. בידינו הסמכות להתיר ולאסור, אבל כן, בעיקר לאסור. אך ורק לאסור. בהבל פה ובחוצפת נערים. וההורים, קשה להאמין, צייתו.

המעבר מהתיכוניים לשיבות לא רק ניתק את הנוער הדתי מן הרחוב הישראלי והתרבות הישראלית, אלא גם ניתק אותו מהמשפחה שלו וביטל את מעמדה של המשפחה כגורם העיקרי בעיצוב החיים היהודיים. מרגע שהתחלנו לגזור חומרות על ההורים מחקנו דפוס של דת שהיא משפחה ודתיות שהיא משפחתיות, וחתרנו להחליף את הדפוס הזה בדת אחרת שכל כולה רב, רבנות וישיבות.

קופסת מלפפונים כבושים

באחת מאותן שבתות חופשיות ביקשו ממני לפתוח קופסת שימורים. קופסת מלפפונים כבושים זו היתה כמדומני. שהרי דוד ציון ביקר אצלנו באותה שבת, ודוד ציון אהב שיהיה איזה מלפפון כבוש ליד הטחינה. מכיוון שהתבקשתי לפתוח, שמחתי על ההזדמנות להפגין קבל עם ומשפחה כיצד בן ישיבה פותח פחית בשבת. אותנו לימדו שאסור סתם כך לפתוח פחית. להווי ידוע שאסור ליצור כלי בשבת, ופתיחה של פחית יוצרת כוס. או קערית. או גוזניק. או פחית פתוחה. הנה כי כן, מיהרתי וניקבתי שני חורים בפחית, ואז הפכתי אותה, החורים למטה, ומי המלח והתבלינים זלגו על הידיים ושיבצו בהם ניקודים של שום ופלפל ושמיר. לא בדיוק נטילת ידיים, אבל כוס זה כבר לא יהיה עם החורים בתחתית; ואז המשכתי ופתחתי את הצד השני לשמחתה של השבת ולכבודה של תורה, שנאמר "כי אתה פותחן לישראל וגו'". כל אותו זמן עמד הדוד בפתח המטבח והביט בי בעיניי. הבנתי שאני עומד למבחן ולכן הקפדתי הקפדה יתרה על כל תנועה

ותנועה. לפתע גיחך הדוד ושאל :

"מה זה שאתה עושה?"

התפלאתי על דודי ועל שאלתו. לא לזה ציפיתי. הוא - חכם ומלומד וגדול בתורה שהעמיד תלמידים הרבה, ואני הקטן עם הפותחן צריך להסביר לו דברים שכל חמשוש אצלנו בישיבה כבר דש בהם בעקביו? הרי כל תינוק של בית רבן כבר מחורר פחיות מלמטה ומלמעלה באיסטינקט שמן הסתם ניתן כבר למשה בסיני. ובכל זאת, מכיוון ששאל עניתי לו שאסור ליצור כלי בשבת.

"יפה", אמר לי. "באמת נכון, אסור ליצור כלי בשבת... וזו הפחית המעאפנה, איזה כלי זה בדיוק?"

"כוס", עניתי כמו שלמדתי מפי רבותי. פחית של תירס או מלפפון ? כוס. פחית של סרדינים ? סבוננייה.

"ואללה יופי", אמר הדוד. "ועכשיו תענה לי ברצינות, זה כוס זה? ואתה, תשתה מהכוס הזאת? רצית בכוס הזאת? ומה - " הוסיף ושאל אותי והפעם בקול רך, כמעט בכאב: "חשבת שברצינות שאלתי?! מה, אני לא מכיר את השטויות, וחומרות ההבל שאלה תוחבים לכם בראש? רק לגמול אותך רציתי. לגמול אותך מההרגלים הרעים הללו שכל חמור שמוצא חומרה להחמיר בה, כבר חושב שהוא שולחן ערוך מהלך".

חייכתי. אט אט הבחנתי בעובדה הפשוטה שהידיים שלי מלאות מלח ושמיר, ושיש בזה משהו משעשע ומגוחך, בעיקר נוכח הרצינות התהומית שאופפת את עניין הפחית והחורים.

לא מזמן הלך לעולמו הרב ציון לוי זצ"ל, רבה האגדי של פנמה, שהיה גדול בתורה וחבר אישי של גדולי הדור, וחוף מכל אלה דוד ציון החכם והאהוב, שבזכותו, עד היום, כשאני עומד מול התנהגויות שמוזהות את הקדוש עם המזור אני שב ומרגיש את הידיים שלי נוטפות מי מלפפונים כבושים.

לסיום, עם ריח של מלפפונים כבושים באוויר, כמה התייחסויות ספציפיות למאמרו של אחיה :

- אתה מציין את ההולכים בשלווה למניין שירה חדשה ואילו עליך נאסר לפרסם בבית הכנסת שיעורים נפרדים לבנים ובנות. למען הדיוק מניין שירה חדשה הוגדר כמניין פרטי, נאסר לפרסם על קיומו בפומבי, והוא מתקיים בשולי המחנה, במועדון בית גיורא. ובדיוק משום כך יצא הקצף על פרסום השיעורים הנפרדים בבית הכנסת מטעם ו. חינוך. אף אחד לא אסר עליך לקיים שיעורים נפרדים באופן פרטי, ואפילו מועדון בית גיורא פנוי לכך...
- תוהה אני מדוע כל הנושאים עליהם ביקשתם לקיים דיון עוסקים בצורה זו או אחרת באישה: הפרדה בין בנים לבנות, מחיצה בבית כנסת, לבוש, קול באישה ערוה וכו'. האם זאת כל היהדות? האם מרכז החיים הדתיים הוא לטפל ולהציל את חצי האוכלוסייה החלשה הגברית, אוכלוסיה שמתפתה השכם והערב מהחצי השני, הנשים ? סעד זה ארבעה מעגלים ביום העצמאות לצלילי אותה תזמורת: מעגלי נשים, גברים ומעורב ברחבה הגדולה, ונשים מאחרי המחיצה, ובערב מאוחר "ערב שירה" לכלל הציבור, גם עם זמרות. סעד זה בריכה עם שעות לכלל הציבור ל"משפחות", ו"שחיינים", ושעות נפרדות ל"גברים" ו"נשים", סעד זה ערב שבועות עם שעורי תורה לכלל הציבור בבית הכנסת מועברים על ידי גברים ונשים. כך זה בסעד, זה הבסיס. מי שזה מתאים לו מוזמן, ומהשאר נבקש לבצע באחריות את הבחירות שלהם.
- לכל מי שהביא עלינו את התבערה הנוכחית אני ממליצה לאמץ את המנהג לשיר בשבת את הפסוקים:
"מי-הַאִישׁ, הַחֶפֶץ חַיִּים; אֶהָב יָמַי, לְרְאוֹת טוֹב. נֶצַר לְשׁוֹנֵן מֵרָע; וּשְׁפָתַיִךְ, מִדְּבַר מֵרָמָה. סוֹר מֵרָע, וְעֵשֶׂה-טוֹב; בִּקֵּשׁ שְׁלוֹם וְרַדְּפֵהוּ."

איילת מנצח

בשבועות האחרונים מתנהל בסעד דיון מבורך על דרכנו הערכית והדתית. רציתי להצטרף לדיון זה באמצעות תקציר דברים שאמרתי בכנס קולך האחרון. נושא השיחה היה חינוך לבנים, אין כאן מאמר על כל הדברים הנעשים בבית הספר, מאמר כזה תוכלו למצוא בגיליון עמודים שהתפרסם השבוע, ובו מוצגים זה בצד זה, שני בתי הספר התיכוניים של הקבה"ד. אכן, יש לנו דרך! אינני עסוקה בספירת רוב ומיעוט, ברצוני להאיר מקצת מהדרך שלנו, ולכבד ולהוקיר בכך את כל תלמידי בית הספר, בעבר, בהווה ובעתיד, ולהודות להורים הנותנים בנו אמון והולכים איתנו בדרכנו המיוחדת.

חינוך הפנים עם הפנות הבית הספר הקבוצת ימנה

תוכניות הלימודים הנורמטיביות בחינוך הבנים:

בבית הספר שלי, לומדים באותו הקמפוס, בנים ובנות יחדיו. בבית הספר כחמש מאות תלמידים ותלמידות מכתה ז' - י"ב, ואנחנו עוסקים הרבה מאד בחינוך חברתי-ערכי. בכתות י"א וי"ב משתתפים רוב התלמידים בחיי פנימייה, שיש בה בנים ובנות. אומנם, בעשור האחרון כל הבנים לומדים בכתות אם (או אב?..) עם מחנכים ובנות במקביל עם מחנכות, אבל מעל מחצית שעות הלימודים, בוודאי בחטיבה העליונה קורים בפורומים בהם בנים לומדים עם הבנות: אנגלית, מתמטיקה, מגמות התמחות ועוד. רוב מקצועות ההוראה אינם מתייחסים ישירות לקשר בין בנים לבנות אף שברבים מהם ישנם מסרים גלויים וסמויים על מקומה של הבת בעולם הכללי והדתי כאחד.

אני טוענת, שבמקום בו בנות ובנים לומדים יחד מקצועות כגון מתמטיקה, מדעים וכו', מקבלים הבנים המחשה למסוגלות הבנות ויכולותיהן באמצעות המפגש האינטלקטואלי המשותף. בשיחה עם הממונה על החטיבה העליונה בבית הספר הוא אמר: "בראש ובראשונה מבחינה לימודית אם אתה לומד עם בת פיסיקה ונעזר בה יש בכך הבנה שמבחינת יכולות שכליות אין הבדל, דבר לא כל כך ברור במקומות בהם לומדים בנפרד".

בתושבי"ע, בכל החינוך הדתי ישנה יחידה המכינה את הבנות לחיי משפחה, אפשר להתווכח על טיבה או תכניה, אבל מה עם הבנים? בבית הספר שלי אנו ננסה בשנת תש"ע להטמיע יחידה מסוג זה גם עבור הבנים לראשונה. אין זה קל, הבשלות הרגשית של הבנים נמצאת בשלב שונה מזו של הבנות ויש לקחת זאת בחשבון. וגם לא כל המחנכים או המורים למקצוע רוצים או מסוגלים לעמוד במשימה, אבל היא מונחת לפתחנו.

פעילויות משותפות:

הציונות הדתית אמרה את דברה בסוגיית החינוך המעורב לבנים ובנות בבתי הספר, ובית הספר שלי יוצא דופן באמירה שונה: חינוך דתי, צנוע ומעורב. אנחנו יוצאי דופן, ואינני באה להטיף לאחרים עשו כך או אחרת. ההתמודדות בבית ספר כזה מעלה קשיים רבים מחד, אבל מכילה גם הזדמנויות חשובות ביותר דווקא בסוגיה בה אנו עוסקים.

חשוב לי להדגיש, בהמשך לדברים חשובים ששמעתי אצל הרב שרלו שהתארך בבית ספרי השנה, שיש חשיבות גדולה מאד למפגש בין בנים לבנות על רקע חינוכי. רוב הציבור הדתי מעדיף שמפגש זה יקרה בתנועת הנער ובחינוך הלא פורמאלי. ללא קשר לגבי מקום המפגש הזה, אומר שעצם קיומו חשובה.

התובנה שאני מביאה מכך שאני רואה את המפגש הזה הוא המסרים הסמויים, שהם לעתים החזקים מכולם שמקבלים הבנים בעת שהם פועלים עם הבנות.

בנים ובנות פועלים יחד להכנת טיול משותף, טקס ליום השואה או יום הזיכרון, משתפים פעולה בהבניית מערך פעילות להעברה לחניכים, ויחד ובמקביל מעצבים את אישיותם ויכולותיהם לתקשר, לבנות ולעשות. עשייה משותפת כזו ממחישה את היכולות של בנות לבנים ובנים לבנות. מוציאה מן הכוח לפועל את יכולותיהן האינטלקטואליות, הארגוניות של הבנות, ונותנת לבנים ובנים הזדמנות למצות יכולות שלהם לעבודה בשיתופי פעולה, בתקשורות ועוד ועוד, זה שווה יותר מאלף שיחות.

כחלק מהמסורות אצלנו, אנו מקיימים סמינר שהוא סימולציה לחיי קיבוץ, בבחירת בעלי התפקידים ב"משחק" הזה, שהוא רציני עד מאד, ברור לכולם שמזכיר הקיבוץ, מרכז המשק (התפקיד הכלכלי הבכיר), וסדרן העבודה- (התפקיד האירגוני הבכיר) יכולים להיות, ואף היו בנות, זה מעביר מסר לכולם. ונקלט היטב.

כשבהכנת דברי התורה לשולחן השבת בשבתות הפנימייה או במסעות לפולין נמצאים בסבב בנות ובנים כאחד, מכינים את דברי התורה, עומדים בפני הקהל ומלמדים ומלמדות – זה מעביר מסר חזק יותר מכל אמירה.

תפילה:

בבית הספר התפילה מאד שמרנית. עם זאת, למרות שלכאורה הבנות לא מקבלות שום תפקיד בתפילה, מציין מחנך י"ב המסיימת בסיכומיו כי בתפילה יש לבנות קול (חזק) בשירה, הן בקביעת השירים והן בביצועם. נכון הן לא עוברות לפני התיבה, אבל הן שותפות שוות בפורום בו מחליטים מה יאמר בשקט ומה ישירו ובאיזו מנגינה, והן חשות מעורבות וחשוב מכך, קולן נשמע היטב בעזרת הגברים.

אחד ממנהגינו הוא שעם תום התפילה, לפני הסרת התפילין של הבנים, אנחנו לומדים משהו קצר בכל אחד מארבעת מנייני התפילה בבית הספר. מי מלמד? המחנכים, רב בית הספר, המחנכות, וגם המנהלת. לא כל המחנכות שותפות בכך, גם לא כל המחנכים, אבל בנים ובנות כאחד, נחשפים בסופה של תפילת הבקר לדמות גברית או נשית המוסרת רעיונות תורניים.

תאמרו, עד כמה חזק המסר? כשישבתני מול מסיבת הפורים שפיל של תלמידי כתיב ט' ושמעתי תלמיד יקר שלי מכיתה ט' מחקה אותי בדיבורי ואומר לכל חטיבת הביניים: "בנות! הכי חשוב שתלמדו תורה!!!!" ותקיימו מצוות, בנים תקשיבו היטב!" הבנתי שהמסר חלחל. הבנים בבית הספר שלי מבינים, שלבנות יש תפקיד דתי למלא, לפחות כמו לבנים, ואם זה קורה בזכות דוגמה אישית קטנה של מחנכות ומנהלת אז אולי עשינו משהו...

ערה אחרון.

כרטיקה "קסט" - והקוסט הדולף

בשנים האחרונות עבדתי הרבה עם ליאור ב"קסט". נעים היה להתייעץ איתו, הוא לא התעצבן על חוסר ההחלטיות שלי ותמיד נענה לבקשותי. כשישבתני על ידו וראיתי כיצד הוא משנה את "העולם", כל פעם הייתי נדהם מחדש. אמנם השתתפתי בחוג מחשבים שליאור העביר, ובכל זאת אני מהמאה הקודמת והוא מהמאה ה-21.

גם בימים אלה הוא עוזר לי הרבה בתיקון הדפסה של חוברת. כשאני יושב לידו אני מרגיש כמו בהופעה של קוסם. תודה לך ליאור. לדעתי, כל ענפי המשק יכולים לנצל יותר א השירותים שאפשר לקבל מענף נחמד וקטן זה.

דודה להמ!

אזכרה לאבא אריה קרול ז"ל - ליום השנה הראשון

תמונה גדולה של אבא מונחת על מדף הספרים בביתי, ולידה תמונתה של אמא ז"ל. מתוך התמונה הגדולה מביטות בי עיניים חכמות ומאירות מלאות רוך ואהבה. חשה אני כי עיניים אלה עוקבות אחרי ומלוות אותי בצעדי בביתי ומחוצה לו.

אני מביטה בפניו של אבא, מתגעגעת ונוכרת...

נוכרת בשנות הילדות בבית של אבא ואמא ליד בריכת המים שכבר איננה. אבא, מרכז משק עסוק, לוקח את אחותי הקטנה, שושית, עטופה בשמיכה, מוכנה להשכבה בבית תינוקות, ומשם אבא ממחר לסידור העבודה. אנו הבנות, יורדות יחד עם אמא לחדר האוכל. בארוחה אבא איתנו, אך כל העניינים החשובים נידונים בזמן האוכל, ואנו בשקט שואלות את אמא- "למה דווקא עכשיו, ככה זה כל ערב, מתי כבר נוכל לאכול בשקט ולדבר קצת עם אבא?"

תמונה נוספת חרוטה בליבי, אבא לוקח אותי לטיול בשדות החיטה בגיף הפתוח, והרוח טופחת על פני, ואבא בודק את גרגירי החיטה ההבשילו דיים לקראת הקציר. נדמה לי שמאז נקשרה נפשי בשדות החיטה ובעבודת האדמה, ומשם למטעים, אליהם היינו יוצאים לגיוסים בשעת בוקר מוקדמת.

שיחות חשובות התנהלו בבית אבא ואמא, על עניינים ברומו של הקיבוץ: הבצורת הקשה שפקדה את האזור, החשש הכבד לגידולי השדה ולמטעים. המחסור במים, במיוחד בנגב, העיב על הכל ואף גבל בסכנה קיומית לישוב. השיחות ממשיכות על ביקור חשוב ביותר בקיבוץ.

אבא הזמין את ידידו הוותיק דוד בן גוריון- ראש הממשלה דאז, עם שר החקלאות קדוש לוז ואנשים חשובים נוספים לבקר בקיבוץ ולדון בבעיות הקיום הקשות בנגב, בעיות של בדידות ומצוקה כלכלית שבאו בעטיים של פגעי טבע רבים, בעיות בטחון קשות וחשש כבד לקיומו של מפעל ההתיישבות בנגב.

בסופו של הביקור, לוחש בן גוריון לאבא, ומבטיח שגם אם אין לו כרגע תשובה ראויה, דלתו תהיה פתוחה לידידו מהנגב. כפי ששמעתם הערב, הבטחה זו קוימה בתפקידים אחרים בהם אבא נטל חלק משמעותי ביותר.

המבט החודר מתוך התמונה מגביר את הגעגועים, והזיכרונות מפליגים לימים שאבא מחליט לסיים את ריכוז המשק ועובר לנהל את המפעלים האזוריים בשער הנגב. ושוב מהדהדת בתוכי השאלה, מתי, מתי אבא ינוח קמעה ויתפנה אלינו הבנות ולאמא? אך המסר היה ברור ולא ניתן לערער, זה צו השעה!

ואמא באהבה רבה תומכת ומעודדת ואותנו הבנות במסירות רבה מגדלת.

השאלה מתחדדת כשהמשפחה מתרחבת ואני חווה בעצמי גידול ילדים, ומבינה את משמעות ההקרבה שהקריב אבא בחיי המשפחה למען הקיבוץ, המדינה ויהדות הדממה.

ההבנה מתחזקת, שבזכות אישיותה המיוחדת של אמא זכה אבא לביטחון ופניות מלאה למלא את השליחות המורכבת בהצלחה רבה.

נשארנו עם המבטים, מלאות געגועים.

סילויה והבנות.

יהי זכרו ברוך.

איכל אחיטוב.

דברים מן האזכרה לאריה קרול ז"ל

סבא,

משונה בעיני, אין מה להגיד - לבוא לדבר אליך פה, אל האדמה. זה המקום של סבתא הרי. ועתה, בטח אתה יודע, אתה איתי קרוב. לא הלכת לשום מקום, עוד מקשיב לי, מחייך, צוחק עליי במשהו, תופס אותי חזק ומברר משהו במבט נוקב. כן, אני כנראה עוד לא מרשה לך ללכת.

סבא, בכל הדרכים שהלכתי והצמתים בהם שאלתי עצמי לאן ללכת? ממי אשאב כוח? ממי עכשיו אקבל השראה? אראה כיוון? התשובה היתה בד"כ אחת: ממך ומסבתא רחל. כשהייתי יותר ילד, מעט אחרי שסבתא נפטרה, למדתי מילה חדשה: צדקת. עד אז, לא הכרתי את המילה הזו וכשאמא דיברה על סבתא, היא אמרה - צדקת. מאז, ידעתי שצדקת זה סבתא ועוד המורה של הקיבוץ. עם מסירות נפש לכולם וספרי שירה קטנים במחסן. כשהייתי ילד קטן, גם דיברו עליך הזקן בן גוריון, וכל זה... אבל לשמחתי, הכרתי אותך טוב וידעתי את האמת. סבא, עם אש גדולה בעיניים ובלב ובכפות הידיים, שישנה את העולם ומצפה כמובן שכולנו נסתדר מיד, לפי הסדר ובדיוק בזמן.

זמנים ארוכים בהיותך וגם בלכתך, רחשה בי התקווה והשאלה האם עכשיו אני כמו סבא? אני בדרך של סבתא רחל וסבא אריה? אני עוזר לשנות את העולם כמורך? אני יכול להיות מחנך ראוי ומופתי כמו סבתא? לצערי אני מגלה לעיתים קרובות שאני כנראה לא אתה, וכנראה גם לא סבתא רחל ולמרות כל ספרי השירה שאספתי, ולמרות שנסעת לרוסיה עם התפילין כשהיית בן ארבעים וחמש בערך, אז אולי יש לי עוד סיכוי... אני לומד למצוא את הדרך שלי ללכת בעולם הזה. אבל תדע סבא, שאני למשל עם כובע ולא כיפה, ושאני לא עוד כל מיני דברים. אני משתדל בשמחה ובהנאה גדולה, ללכת בדרך שמוארת בלפידים שאתה וסבתא הדלקתם. הם מאירים לי כמו שאמרתי, דרכים רבות. פניות, החלטות, ובעיקר הרבה תקוות וחלומות. ואני חושב שלכולנו, לכל הנכדים יש את הצריבה הזו מלהט האש שלך, האש הבוהקת והמרעידה, הלופתת והאוהבת, הזועמת והצוחקת: בכפות הידיים, בשיחות הנוקבות, במשקאות! בהנאה האמיתית - מכוס תה וזיתים בלבד, ולחלק לנו שוקולד, להשוויץ בדגים ולראות כדורגל, לעשות קידוש, לשיר, לסדר איזה עניין, לראות את המשפחה וצחוק העיניים שלך שמלווה אותנו כל אחד בדרכו, וכל אחד וסגנונו, אבל, באור האחד שלכם. למזלי ולשמחתי, ענבל זכתה להכיר אותך היטב, ככה קל לי להסביר את עצמי ועל מה ולאן אני חולם.

סבא, אני אוהב אותך ושולח חיבוק גדול. תמשיך עם סבתא להדליק לנו עוד ועוד לפידים במקומכם, ואנחנו נשתדל כאן. אסיים בברכתך התמידית: כל טוב, כל טוב.

אהב תימוך.

ספר חדש - "לקט מפאה"

הספר "לקט מפאה" שמחברו הוא ראובן קמפניינו, יצא בהוצאת הקבה"ד לפני שבועות בודדים. המחבר ריכז פתגמים ואמרות ממסכת פאה שבתלמוד הירושלמי, וליווה אותם בביאור ממצה. הספר תורם תרומה של ממש המועילה להבנת הסוגיות שבמסכת פאה מן הירושלמי.

"לקט מפאה" אינו רק ספר עזר ללומד את המסכת, אלא יכול לעמוד גם בפני עצמו כספר המכיל דברי הסבר בהירים על פתגמים ואמרות קצרות המצויים בתלמוד הירושלמי.

הספר יוצג בכלבו מיום ראשון הקרוב, ואפשר יהיה להזמין.

מסרה: יענה צמרון.

(צדד סיפור אילדיים, ולא רק להם, לכבוד יום ההולדת של סדד)

כבר סיפרתי לכם ילדים על גורי, כלבנו הנאמן, אך לא סיימנו לספר בפרשיות הכלבים של קיבוצנו, אז הנה לפניכם - סיפור נוסף, שגיבוריו - ידידינו הכלבים.

שנת הלימודים כבר תמה, תעודתי היתה יפה בדרך כלל, ומלבד התעמלות בה נכתב לי "טעון שיפור" (!) התעודה מצאה חן מאד בעיני אמא ואפילו המועצה הפדגוגית (גוף שלא הבנתי כלל מהו) חתמה כי אוכל לעלות מכיתה ב' לכיתה ג'. ימי החופש הגדול נראו מבטיחים ומזמינים מאי-פעם ואנו כבר רקמנו הרפתקאות מסמרות שיער בין ענפי הסוף שבשולי משק ילדים.

באותם ימים הגיעו לסעד, בדרך לא דרך, כלבים רבים. חלקם גורים עדיין וחלקם כבר גדולים וגיבורים. אברהם אימץ לו כלב שחום וחביב, ואמנון וחנוש פרשו חסותם על גורי הכלב של חברת הילדים. לא חלף זמן רב וגם מיקי ונעמי ואודי, ילדי כיתתי, בחרו להם כלבים מכל אשר השיגה ידם. עצמות השגנו בקלות משיירי חדר האוכל, מלוונות התקנו מארגז תנובה ישן שפערנו בו פתח מן הצד. המלוונות הוצבו מאחורי הבית הכולל הכחול וכולם (כמעט) היו מרוצים.

גם אני, חשקה נפשי בכלב. לא בכלב גדול חס וחלילה, אלא בכלבון קטון ולא מפחיד. ואמנם לא עברו ימים רבים ומצאתי לי את כושי (אז עוד מותר היה להגיד "כושי"...), כלבלב שחור וידידותי, זריז ועליו, ופרשתי עליו את חסותי.

אבא ואמא לא התלהבו במיוחד מן הרכש החדש, אך כיוון שראו אותי בשמחתי לא מלאם ליבם לאכזבני, וכך קיבלו אותנו בלית ברירה אל המשפחה והסכימו שאחזיק בו, בתנאי שיישן ליד הבית הכולל ולא יפריע את מנוחת השכנים.

לאחר כשבועיים של טיפול מסור התגלתה פתאום עובדה מדהימה: כושי שלנו אינו כלב אלא כלבה! אבא לא התרגש במיוחד וגזר: לא "כושי" ייקרא שמו/שמה אלא "כוש" וכך היה.

כוש התנהגה למופת. אכלה היטב והרשתה לי לרחוץ אותה ולסרק כאוות נפשי. מדי שבת בבוקר, בטרם לכתי לתפילה- הגעתי עם כוש מבית-הילדים הביתה לכוס תה עם עוגה, ולא תאמינו! אמא הרשתה לכוש אפילו לקפוץ אל בין הסדינים הלבנים ולרחרח לה את הפיזימה. איזה הורים סבלניים...

לא כך נהגו המטפלות. הן התבוננו בחשדנות רבה בידידינו החדשים וסיפרו לנו סיפורים מפחידים מסידרת "פעם ילד אחד" על ילדים וכלבים. הסיפורים היו כאלו:

(לצנזר לקריאה בפני ילדים קטנים...)

"פעם ילד אחד לקח לו כלב לא מחוסן. הכלב נשך אותו באצבעו נשיכה קטנה ולא מזיקה לכאורה, אך לאחר יומיים שלושה והילד חלה במחלת הכלבת ומת בייסורים נוראיים כשפיו נוטף ריר עיניו יוצאות מחוריהן, והוא משמיע נביחות מוזרות..."

"פעם ילד אחד מצא כלבה מתוקה מסתתרת מאחורי השית. הילד הביא לה קערת מים ומיד הם הפכו לידידים. אך הכלבה היתה מלאה בכינים ובפרעושים והילד נדבק ממנה ולא הפסיק להתגרד עד אשר נאלצו להכניס אותו להסגר חמור, יחד עם הפרות החולות במחלת בפה וטלפיים..."

כפי שתבינו בעצמכם אנחנו לא התרגשנו יותר מדי מן הסיפורים הללו. V "ילד אחד" הזה כבר מת מיתות כל כך משונות ואכזריות - למשל כשהתנדנד לאחור על כיסאו בבית הספר, או כשחידד עיפרון והחוד חדר מתחת לעורו והרעיל אותו למוות, כך שפשוט היינו מחוסנים כבר- לא רק נגד כלבת אלא גם נגד כל אותם סיפורי אימה.

ואולם, אז נקטו המטפלות בצעד חריף יותר. הן הודיעו לנו חד-משמעית כי אף כלב לא יישאר יותר ליד הבית הכולל, ואם רצוננו בכך- עלינו למצוא להם מקום חלופי בשולי "המחנה" (כך נקרא אז שטח הקיבוץ) ובשום אופן לא להכניסם יותר לבית הילדים!

בו במקום החלטנו לייסד את "עיר הכלבים" - מקום משכן בטוח ומוגן לידידינו ההולכים על ארבע, בחורשה המוצלת הסמוכה למחנה הנח"ל של פעם (היום ניצבים שם מבני "הקוביות" של צעירי הקיבוץ). בין העצים הירקרקים העבותים בנינו לנו מחנה של ממש עבור כלבלינו.

הכלבים המסכנים עברו "סידרת חינוך" לא קלה, בהתאם לעקרונות החינוך המשותף. מדי יום היינו רוחצים אותם בגיגית גדולה שמצאנו מושלכת ליד המוסך. את שמיכותיהם אווררנו על העץ, כמו המזרון של נתי ה"מרטיב" בבית-כולל. בצהרי היום השכבנו אותם ל"מנוחת הצהריים" - כל כלב בארגז שלו, וכפי שהורגלנו גם אנו הקפדנו שיישנו "בדממה מוחלטת, עם הפנים לקיר!"

כלב שלא רצה לשמוע סיפור הורחק מיד ונגזר עליו להיקשר אל העץ הרחוק ביותר בחורשה. נפתלי אפילו הרחיק לכת ובנה את מלונת כלבו על העץ ממש, כמו במחנה קיץ של "הגדולים". תארו לכם את הכלבלב המסכן נובח ממרומי העץ ושואל את עצמו האם הוא כלב עדיין ואולי ציפור או חתול....

(המשך מסמר שיער יבוא בשבוע הבא).

חזית רפא

אורות בשכונת "שקד"

בשעה טובה ומוצלחת אנו יכולים לבשר על דברים טובים שמתרחשים סביב שכונת ההרחבה שלנו, שכונת "שקד".

המשפחה הראשונה נכנסה השבוע לביתה החדש, ואנו מברכים את משפחת פיש ה"נחשונית". משפחות נוספות תיכנסנה לביתן בתקופה הקרובה.

אנו עומדים גם לקראת השלמת שיווק כל 18 המגרשים של השכונה בשלב א', וזאת בעקבות פניות רבות של משפחות בתקופה האחרונה, לאחר שהשקט חזר אלינו. במקביל, אנו נערכים לביצוע התשתיות לשלב ב' - 14 יחידות נוספות - ויש כבר פניות של משפחות להשתלב בשלב ב'.

בימים אלה מבצעים השלמת פיתוח לשלב א': הרחוב המשולב בקטע העליון, מדרכה מהשכונה אל איזור מבני הציבור של הקיבוץ, וחלק מ"הרחובות הירוקים" המתוכננים להיות חלק מנוף השכונה. עם התקדמות הבניה נבצע גם סלילת הרחוב המשולש בשלב א', שסביבו ממוקמים בתיהן של רוב המשפחות. כל דייר בחר לעצמו את צבע הבית עפ"י טעמו, והמגוון יצר פסיפס נהדר של צבעים, ששובר את החדגוניות האפורה של הבתים במהלך הבנייה.

הציבור מוזמן לבוא, לבקר ולהתרשם, אך עדיין להימנע מלהיכנס לבתים המצויים בשלב בנייה. נקווה שנצליח להמשיך ולבשר על ההתפתחות האחרונה בשכונת "שקד".

חנן קספה

113 שכונת "שקד"

הפינה הירוקה

מיחזור - למה למחזר? הרבה מדברים על מיחזור, אבל למה צריך למחזר?

נתחיל מהסיבות שבגללן צריך למחזר:

1. כמה שזה נשמע מוזר, הצורך במיחזור הוא בראש ובראשונה – **כי אין מספיק מקום לזבל!!!** כל אדם בישראל מייצר 2.5 ק"ג זבל ביום!!! הזבל נשלח לאתרי הטמנה מיוחדים – שם המקום אינו אינסופי, ולכן צריך לייצר פחות זבל – בכדי לחסוך במקום. המיחזור בהחלט עונה לצורך הזה של חיסכון במקום.

2. הסיבה השניה שבגללה צריך למחזר היא שכל הדברים שאנו זורקים לאשפה עשויים מחומרי גלם שמקורם בטבע- לדוגמא נייר עשוי מעץ, פלסטיק מיוצר מנפט, זכוכית - מחול מזוקק, כלי מתכת ממחצבי מתכת, וכידוע, **משאבי הטבע מוגבלים**.

כיום העולם צורך משאבים אלו הרבה יותר מהר ממה שהטבע מייצר לנו. למשל הנייר מיוצר כאמור מעץ, לשם יצור הנייר משתמשים בעצי הגשם, הבעיה שקצב הצריכה שלנו גבוה בהרבה ממה שהעץ יכול לספק לנו, אנחנו חיים בקצב מהיר, אך העץ, העץ צריך גם זמן לגדול...

3. בזבל שלנו יש חיידיקים שמפרקים את הזבל ומחזירים אותו למצב בראשיתי. החיידיקים האלו הם חיידיקים טבעיים ואם ניתן להם לפרק חומרים מהטבע (ירקות עצים עור צמר וכו') הם יעשו את זה מצויין ותוך פחות משנה. לצערנו ככל שהעולם מתפתח יותר הזבל שלנו מורכב יותר ויותר מחומרים סינטטיים ולא טבעיים. כגון פלסטיק, זכוכית, קלקר, ועוד. חברינו החיידיקים לא יודעים להתמודד עם החומרים

האלו ולוקח להם המון זמן לפרק אותם!

פחית שימורים - 100 שנה

טיטולים - 400 שנה

זכוכית - מיליון שנה!

קלקר - לא מתכלה לעולם!!!

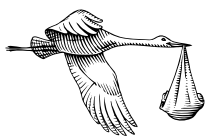
4. אתרי ההטמנה (המקום שבו מטמינים את הזבל) אינם מספיק אטומים. החומרים הכימיים שמתפרקים מתוך האשפה הסינטטית, מחללים לאדמה ומזהמים את מי התהום.

אז מה אנחנו יכולים לעשות?

דבר ראשון - לחייך ולשמוח זה תמיד עוזר.

דבר שני - בשבוע הבא נתחיל לפרט עצות פרקטיות למחזור.

113 איכות הסביבה.

לאסתר ואבשלום זיוון
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנין
בן לברק והדר
נכד ללאה ז"ל והלל ברטוב יבדל"א

מזל טוב!

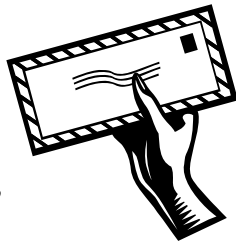

לשושנה ואהר'לה דביר
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הנכדה
בת לגלית ואחיהוד דנין

23 יולי 2009

- 14 -

אתיק האכתמים

לחברי סעד שלומות,

עם סיומו של תהליך ארוך ומורכב ולקראת תקופה של שינוי וחידוש, אנו מבקשות לברך ולחזק. לקראת שנת 2002 פגשנו אתכם לראשונה ב"ימי דיאלוג" בעין צורים, ובהמשכם בתהליך של בניית הסכמות. בתקופה זו פגשנו אתכם כקהילה מיוחדת עם אהבה גדולה למקום, מחויבות ואכפתיות, ופתיחות לקיים דיאלוג אמיתי בכל הקשור לחזון ועקרונות החיים המשותפים בסעד. אימצתם בזהירות את שפת הגישור והיכולת להכיל ולתת מענה לצרכים המגוונים, לקשיים ולחששות שעלו. אנו תקווה כי דרך הדיאלוג תעמוד לרשותכם בכל שלב בהמשך, וכי השינוי יביא לקיבוץ סעד ולכל אחד מכם הזדמנות לצמיחה והתחדשות, עם יכולת לשמור על "שלום הבית". היתה לנו הזכות ללוות אתכם ולפגוש בכם בחלק מן הדרך, ועל כך אנו מודות.

דרך צלחה,

ניצה נבון ארנה ברדיצב לב
קבוצת גבים.

לחייצ'ה ולחברי סעד כולם,

רצינו לומר מילה של תודה על האכסניה החמה במועדון לחבר, שאתם מעניקים לקבוצת לומדים שתורתם אהבתם.

וכבר שנו חכמינו כי "דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם", אז על אחת כמה וכמה אם קבלת הפנים היא כה מאירת פנים.

(אנו מסיימים פרק, ונשוב למוד בתחילת ספטמבר).

חן חן, אלף תודות ולהתראות,

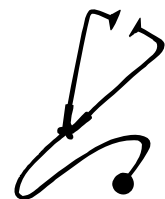
כנרת ונתי – המנחים

שמואל שנער – רכז הקבוצה

וכל לומדי מכון "גנדל" – בית המדרש של האוניברסיטה העברית בעוטף עזה.

ערב הסברה בנושא ביטוח בריאות
עם אריה מלמד, יועץ הביטוח של הקבה"ד,
ייתקיים ביום שלישי, ז' באב, 27.7
בשעה 20:30 במועדון לחבר.
בתוכנית: הסבר כללי, שאלות ותשובות, ייעוץ אישי,
מידע חשוב לכל אחד מאיתנו, ולמבוטחים בני משפחה.
הציבור מוזמן!

לפת

חום הקיץ והלחות הגבוהה הגיעו במלוא עוצמתם. עומס החום הכבד מתחיל להעיק על הפרות. אלו המסתובבים באזור החצרות יכולים להבחין במספר לא מבוטל של פרות עומדות, זהו אחד הסימנים המובהקים לתעוקת חום אצל הבהמות. אנו רק בתחילתו של הקיץ ועוד נכוננו לעדר ימים רבים וקשים. צוות הרפתנים עושים כמיטב יכולתם לצנן ולעזור לפרות לעבור את חום "יולי אוגוסט". והם גם מצליחים עד כה. תנובת החלב ממשיכה להיות גבוהה – 41 ליטר ממוצע ליום לפרה נחלבת. מתוכן 14 פרות מניבות מעל 60 ליטר ליום, 30 פרות מייצרות מעל 50 ליטר ליום. פה המקום וראוי לציין כי הפרה שחרית (026) מניבה לאורך תקופה לא קצרה 70 ליטר ליום ובימים בודדים הניבה אף 80 ליטר חלב ליום. גם המבכירות תורמות לממוצע הגבוה והן מניבות 40 ליטר ליום ומעלה. על פי התכנון, העברנו 60,000 ליטר ממכסת חלב חורף לקיץ. אם נצליח (ומסתמן על פי התנובות כי נוכל) לחלוב כמות זו מעבר למכסת הקיץ נזכה בבונוס של 60 אג' לכל ליטר. ברבעון הראשון של השנה הייתה הוצאה מסיבית של פרות לשחיטה עקב חזרה למשטר קשיח של מכסות חלב. לאחר שהעדרים התייצבו, התמתנה מאוד הוצאת הפרות, ומחיר הבשר האמיר לשיא של כל הזמנים. הסוחרים מתחננים שנואיל להוציא להם פרות. אך אנו רותמים בעת הזו כל פרה למאמץ המשותף לייצור חלב, וזאת למען המטרה של עמידה במכסת הקיץ. בידנו תוצאות ראשוניות של דוחות כספיים חצי שנתיים, נוכל ציין כי הענף עומד (אולי אף מעט מעל) במשימות וביעדים שהוצבו בתכנית המשק - יישר כוח לצוות.

גזר

בימים אלו ממש סיימנו לאסוף ולמייין את הגזר של עונת 08/09. החילונו לערוך פגישות סיכום, אך טרם ערכנו סיכומים מסודרים של העונה. עם זאת ניתן לציין מספר נקודות מרכזיות כבר כעת:

- על אף הגדלת שטחי המזרע ופריסתם הרחבה (מאוד), שמרנו על רמת יבולים טובה.
- עמדנו בהצלחה בתפוקות גבוהות וסדירות של אסיף, מיון, אריזה ומשלוח לאורך כל שיאי העונה.
- שיפרנו משמעותית את רמות האיכות בטיפול בגזר במערך מכון המיון.
- הושגו רוב רובם של יעדי השיווק (האתגריים) ביצוא ובשוק המקומי – כמותית וכספית.
- התחרות בשוק הגזר גוברת ומחריפה עקב כניסתם של "שחקנים" חדשים – אלו שיוכלו להתאים עצמם לתנאי התחרות החדשים ישרדו.
- טרם מצאנו פתרון מהותי ומקיף לנזקים הגדולים שגורמות להקות הציפורים לשדותינו.
- נאבקים בעזרת כל הידע והניסיון שרכשנו במחלות, מזיקים ושאר מרעין בישין – לא תמיד בהצלחה.
- פתרון לקפיצת המדרגה בכמויות הגדולות של התוצרת, מחייב המשכן של השקעות כספיות.
- על מנת להמשיך ולהיות ספק גזר בר קיימא, יש לעסוק בשיפור מתמיד של המערך החקלאי בשדה, לקדם את ביצועי מכון המיון והלוגיסטיקה, ובעיקר לפתח ולהעמיק את ערוצי השיווק.

בהזדמנות זו נשלח ברכה גדולה ונדיבה מעומק הלב לכל חברינו אשר על המלאכה הזו, העושים לילות כימים. ומפני שאיננו רוצים "לפספס" מי מהם, לא נפרט ונכוון ברכתנו לכולם ובאופן אישי – יישר כוח.